

Gang ikke kan helt bortse fra, at den Del af Befolkningen, der kommer til at ty til den Haandsrækning, Loven byder, i det væsentlige tvinges til det, fordi den ikke faar en Løn, der svarer til det Arbejde, den udretter i andres Tjeneste. Man har hørt Røster tale om, at Arbejdsgivere, naar en Arbejder faar en Dyrtidshjælp af 10—12 Kr. om Ugen, finder Anledning til at nedsætte hans Løn med 50 Øre om Dagen. Jeg haaber, at slige Forhold ikke findes ret mange Steder, thi hvis det var Tilfældet, var vi inde paa en forkert Form for Dyrtidshjælp til den arbejdende Del af Befolkningen. Jeg nævner dette, fordi jeg gerne vil understrege, at den egentlige Aarsag til Nøden i Landet er Misforholdet mellem Arbejdslønnens Højde og dens Købeevne. Derfor synes jeg, det var rimeligt, om de, der maa yde økonomisk Bidrag til Stat og Kommune, for at disse kan yde denne Hjælp, maa forstaa den egentlige Aarsag til, at Hjælpen er nødvendig.

Jeg vil dernæst omtale det andet Omraade for denne Lovs Virkninger. Det er Meningen med den ændrede Affattelse af § 2 at gøre det muligt i det kommende Aar at foretage prisregulerende Forholdsregler som Supplement til de Statsforanstaltninger, der i saa Henseende er gennemførte. Jeg indrømmer, at paa dette Omraade bør man væsentligt gaa til Statsforanstaltninger, men jeg synes, at Erfaringen viser og Fremtidsudsigterne peger hen imod, at Tillægsforanstaltninger paa dette Omraade meget vel kan iværksættes af Kommune og Stat i Fællesskab eller af en Amtskommune eller af flere Kommuner i Fællesskab. Jeg vil atter i Aar ligesom i Fjor lægge et godt Ord ind for, at Kommunalbestyrelser og Amtsraad er opmærksomme paa at yde deres Medvirkning til, at saadanne Prisreguleringer foretages. Efterhaanden som Prisniveauet bliver højere og højere, bliver det sværere og sværere ved Statsforholdsregler at gøre det overkommeligt for Befolkningen i al Almindelighed at klare sig. Der er en hel Kreds af Mennesker her i vort Land, som, hvis § 2 i det foreliggende Lovforslag ikke beholder den Affattelse, den nu har, ikke vil faa Nytte af de indtil 45 Mill. Kr., der kan anvendes som Hjælp fra det offentlige. Der er mange Mennesker, som nødigt gaar til Hjelpekasserne for at modtage et ugentligt Tilskud. Jeg har den største Sympati for saadanne Folk, og jeg vilde have ønsket, at Hjelpekasserne, som er en overordentlig nyttig

□

Institution, og som har gjort megen Gavn, men dog altid har haft noget af Understøttelsesinstitutionen, noget af Fattighjælpen i sig, kunde være blevet erstattet af kommunale Dyrtidsudvalg, som ene og alene havde Dyrtidstilskuddet at forvalte, saaledes som det er Tilfældet i Byerne paa enkelte Omraader. Der er ogsaa en hel Række Familier, med Hensyn til hvilke Hjelpekassernes Afgørelses Rigtighed er tvivlsom. Jeg har den Opfattelse, at Understøttelse i stor Stil indenfor et Samfund medfører, at man selv med den bedste Villie i Administrationen let kommer til at forfordele de bedste, de mest ærekære og mest beskedne. Erfaringen peger i den Retning, og derfor vil jeg meget tilraade, at de Forholdsregler, der træffes til Nedsættelse af Prisen paa Livsfornødenheder, bliver saa effektive og gode som muligt. Det er det, man bør fæste sin Opmærksomhed ved, naar man gaar Tider i Møde, der maaske gør det vanskeligere at træffe Statsforanstaltninger end de Tider, der er gaaet.

Det hævdes, og det blev ogsaa nævnt af det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup), at man ikke kan se Nyttens ved eller Meningen i at anvende Statstilskud til Nedsættelse af Prisen paa Livsfornødenheder for de velstillede. Jeg tror, at man angaaende Statsskaternes og den kommunale Skats Anvendelse til saadanne Formaal forser sig i nogen Maade. Paa det kommunale Omraade er Forholdet dette, at foretager man Foranstaltninger, som nedsætter Prisen paa Livsfornødenheder for alle, vil den øgede Skat, som fremkommer, kun kunne fremkomme i det Omfang, hvori alle Skatteydere selv forbruger disse Varer. Det samme kan i nogen Maade gøres gældende overfor Statsskatterne. Man har ogsaa fra en enkelt Side her i dette høje Ting Gang paa Gang hævdet som sin væsentligste Indvending mod Statsforanstaltninger til at regulere Prisen, at man burde gøre det paa den Maade, at Staten udlignede Forskellen imellem Dagsprisen og den Pris, Forbrugeren skulde betale for Varen. Men jeg synes, at naar man nu tilbyder en Mulighed, der supplerer de paa dette Omraade trufne Bestemmelser, er det den rigtige Løsning i de Tider, som kommer. Thi en saadan Forholdsregel uden et fast Leje for Prisen vilde jeg finde utilraadelig; derfor vil jeg give det min varmeste anbefaling, at man bibeholder § 2 i den Affattelse, den har. Jeg kunde have ønsket, at man var gaaet videre med Statstilskuddet til almindelige prisnedsæt-